

ALICE IN WONDERLAND

Lewis Carroll
Rébecca Dautremer

Bewerking: Ed Franck

DAVIDSFONDS
INFODOK

ROETSJ... EEN KONIJNENHOL IN!

Het gebeurde op een bloedhete zomerdag.

Alice zat op de oever van een rivier een beetje suf en slaperig voor zich uit te staren. Ze verveelde zich. Haar grote zus zat naast haar een boek te lezen.

Wie leest er nu een boek zonder plaatjes, dacht Alice. En er wordt niet eens in gebabbeld!

Ze vroeg zich net af of het vlechten van een made-liefjesketting leuk genoeg was om op te staan, toen er opeens een Wit Konijn met roze ogen voor haar neus langsrende. Dat vond Alice niet zo bijzonder, en ook niet dat ze het Konijn hoorde mompelen:

'O jee! O jee! Ik kom nog te laat!'

(Later vond ze het vreemd dat ze het niet vreemd had gevonden, maar op dat moment leek het haar heel gewoon.)

Pas toen het Konijn ook nog *een horloge* uit zijn vestzak haalde, erop keek en nog sneller begon te hollen, sprong Alice overeind. Een Konijn met een vestzak en een horloge, dat was toch té gek?

Nieuwsgierig rende Alice over het veld achter hem aan. Net op tijd zag ze hem een groot konijnenhol onder een heg induiken.

Alice aarzelde geen ogenblik. Meteen sprong ze hem achterna. Ze vroeg zich niet eens af hoe ze er ooit weer uit zou kunnen spartelen.

Het konijnenhol liep een eindje rechtdoor, als een tunnel. Maar opeens dook het loodrecht omlaag, zó plotseling dat Alice niet meer halt kon houden op de rand. Ze tuimelde voorover en viel in een diepe schacht.

Of de schacht is wel héél diep, of ik val héél langzaam, dacht Alice. Want ze had alle tijd om zich rustig af te vragen wat er haar te wachten stond. Eerst probeerde ze naar beneden te kijken, maar daar was het aardedonker. Toen ze naar de wanden van de schacht keek, zag ze dat die volgepropt waren met

boekenplanken en kastjes vol borden en schotels en vaasjes en prulletjes. Hier en daar hingen landkaarten en schilderijtjes aan haakjes. Het zag er eigenlijk heel knus uit.

Om toch íéts te doen, grabbelde Alice al vallend een glazen pot van een plank. Op het etiket las ze:

Jammer dat de pot leeg is, dacht Alice. Ze durfde hem niet te laten vallen. Misschien zou hij ginds beneden op iemands hoofd knallen en dan was ze een moordenares!

Het lukte haar de pot weer in een kast te zetten.

Nou, dacht Alice terwijl ze bleef zweven, na een val als deze wil ik thuis best wel van een trap afdonderen! Wat zullen ze me dan dapper vinden! En al viel ik van het dak, ik zou geen kik geven! (Wat in zo'n geval waarschijnlijk waar is.)

Ze viel dieper en dieper, en nog dieper. Kwam er dan *nooit* een eind aan die val?

‘Hoeveel kilometer zou ik nu al gevallen zijn?’ vroeg ze zich hardop af. ‘Ik ben vast al in de buurt van het middelpunt van de aarde... eh... zo ongeveer zesduizend kilometer, geloof ik.’ (Jammer dat er niemand luisterde, nu kon ze niet eens opscheppen met haar kennis. Maar Alice vond het altijd leuk om haar geheugen te oefenen.) ‘Ja, die afstand klopt zo ongeveer. Maar op welke breedtegraad of lengtegraad zit ik nu?’ (Ze had er geen flauw idee van wat die woorden betekenden, maar ze klonken zo mooi en deftig als je ze hardop uitsprak.)

‘Ik vraag me af of ik dwars door de aarde heen zal vallen’, ging ze verder. ‘Dan kom ik uit bij de mensen die met hun hoofd naar beneden lopen. Te gek! Heten ze niet de Antipaten? Oeps, misschien vergis ik me, het is maar goed dat niemand luistert. Hoe heet hun land ook alweer? Ik zal het moeten vragen. Pardon, mevrouw, is dit Nieuw-Zeeland? Of Australië?’ (Alice probeerde een beleefd buiginkje te maken, wat wel erg moeilijk is als je aan het vallen bent.) ‘Die mevrouw zal me wel een

dom kind vinden. Dus nee, beter niet vragen. Misschien staat de naam van het land wel ergens op een bord langs de weg.'

Ze viel dieper en dieper, en nog dieper. 'Poes Dina zal me vanavond wel heel erg missen', babbelde Alice verder – ze had niets anders te doen. 'Ik hoop dat mama haar schoteltje melk niet vergeet. Was je nu maar bij me, Dina schatje. Er zweven hier wel geen muizen door de lucht, maar misschien vang je wel een vleermuis, en dat is bijna hetzelfde, toch? Of lusten katten geen vleermuizen?'

Alice begon slaperig te worden. 'Lusten katten vleermuizen? Lusten vleermuizen katten?' mompelde ze.

Ze dutte in en droomde dat ze hand in hand met Dina rondwandelde. 'Zeg nou eens eerlijk,' zei ze tegen de kat, 'heb jij ooit een vleermuis opgevreten?'

Maar voor Dina kon antwoorden, plofte Alice – boem! bonk! – op een berg dorre takjes en bladeren.

Het vallen was voorbij.

